

καμπάνια Ενέργεια S.O.S. ●

Σκανδαλώδεις ροές χρήματος για απόσπαση συναίνεσης

Δεν αρκούν οι κυβερνητικές αποφάσεις και τα επιχειρηματικά σχέδια. Η βίαιη απολιγνιτοποίηση δεν θα μπορούσε να προωθηθεί αν δεν συνοδευόταν από έναν εκτεταμένο επικοινωνιακό μηχανισμό, αποστολή του οποίου είναι να παρουσιάσει μια βαθιά αμφισβητούμενη πολιτική ως αναπόφευκτη, κοινωνικά δίκαιη και τελικά αποδεκτή. Υπό αυτό το πρίσμα πρέπει να διαβαστεί και η πρόσφατη καταγγελία του Παύλου Πολάκη ότι η ΔΕΗ δαπανά ετησίως 174 εκατομμύρια ευρώ για διαφήμιση και χορηγίες. Ο ίδιος συνέκρινε το

ποσό αυτό με τα 6 εκατομμύρια ευρώ της περιόδου διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Η καταγγελία πρέπει ασφαλώς να ελεγχθεί αναλυτικά, διακρίνοντας δαπάνες διαφήμισης, χορηγίες και άλλες επικοινωνιακές δαπάνες. Το μέγεθός της, όμως είναι αποκαλυπτικό. Είναι σκανδαλώδεις συγκρινόμενο ακόμη και με δημοσιευμένα στοιχεία προηγούμενων ετών, όπως το 2023 όταν η ΔΕΗ Α.Ε. δήλωσε συνολικά 10,21 εκατ. ευρώ για δωρεές, χορηγίες και υποστήριξη φορέων και κοινοτήτων, ή το 2022 όταν το αντίστοιχο ποσό ανήλθε στα 6,44 εκατ. ευρώ. Στα παραπάνω πρέπει να προσθέσουμε και τα αντίστοιχα

κονδύλια εξωστρέφειας και της εταιρείας ΜΕΤΑΒΑΣΗ Α.Ε. καθώς και τις δράσεις ενημέρωσης για την πράσινη μετάβαση, τις συμβουλευτικές υπηρεσίες και τις δωρεές σε τοπικούς φορείς της Δυτικής Μακεδονίας και της Μεγαλόπολης. Το βασικό ζήτημα δεν είναι μόνο πόσα χρήματα δαπανώνται. Είναι πού κατευθύνονται και ποιες σχέσεις δημιουργούν. Η εξαγορά της συναίνεσης οικοδομείται (και) νόμιμα και θεσμικά, μέσα από ένα πυκνό δίκτυο διαφημίσεων, χορηγιών, εκδηλώσεων, συνεδρίων, συμβουλευτικών υπηρεσιών, παραγωγής περιεχομένου και

«δράσεων ενημέρωσης». Μεγάλα και μικρότερα μέσα ενημέρωσης εξαρτώνται από διαφημιστικά έσοδα. Τοπικοί φορείς, επιμελητήρια, σύλλογοι, αθλητικές ομάδες και πολιτιστικές διοργανώσεις αναζητούν χορηγούς. Εταιρείες επικοινωνίας, σύμβουλοι και διοργανωτές αναλαμβάνουν να μεταφέρουν το επίσημο αφήγημα. Πρόσωπα αποκτούν αμοιβές, ρόλους, δημόσιο βήμα ή συμμετοχή σε επιτροπές και εκδηλώσεις. Γύρω από τη λεγόμενη «δίκαιη μετάβαση» συγκροτείται έτσι ένα ολόκληρο οικοσύστημα οικονομικών εξαρτήσεων. Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε απο-

δέκτης χρηματοδότησης εξαγοράζεται ή ότι κάθε δαπάνη είναι παράνομη. Σημαίνει όμως ότι δημιουργείται ένα περιβάλλον στο οποίο η σύγκρουση με τον χρηματοδότη έχει κόστος. Η συναίνεση παράγεται μέσα από την αυτολογοκρισία, την επιλεκτική προβολή, την αναπαραγωγή της κυβερνητικής ορολογίας και την περιθωριοποίηση των αντίθετων φωνών. Γι' αυτό απαιτείται πλήρης χαρτογράφηση: Κάθε σύμβαση, ανάδοχος, υπεργολάβος, μέσο ενημέρωσης πρέπει να ελεγχθεί και να δικαιολογηθεί η ροή χρηματοδοτήσεων. Είναι ελάχιστη υποχρέωση διαφάνειας και δημοκρατίας.

Ανοιχτή επιστολή της καμπάνιας Ενέργεια SOS

Να σταματήσουμε το εθνικό έγκλημα της καταστροφής των ενεργειακών υποδομών της χώρας

Κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στη Δυτική Μακεδονία ο Κ. Μητσotάκης, επανέλαβε πως η εγκατάλειψη της λιγνιτικής παραγωγής είναι μονόδρομος, επιβαλλόμενος από την ίδια την αγορά, καθώς ο λιγνίτης είναι ακριβότερος από το φυσικό αέριο που ήρθε να τον αντικαταστήσει ως καύσιμο βάσης. Παρουσίασε μάλιστα όσους αντιδρούν στην απαξίωση και καταστροφή των λιγνιτικών μονάδων ως ψεύτες και οπισθοδρομικούς. Είναι έτσι όμως τα πράγματα; Δεν πέρασαν παρά λίγες μέρες αποδείχθηκε ότι η σχέση κόστους δεν είναι δεδομένη και μπορεί να αντιστραφεί. Η απότομη αύξηση της τιμής του φυσικού αερίου, αποτέλεσμα της χωρίς ορατή έξοδο ενεργειακής και γεωπολιτικής αστάθειας, έχει ανατρέπει μέσα σε λίγες ημέρες τη σχέση κόστους στην οποία στηρίχθηκε ο ισχυρισμός του πρωθυπουργού, φέρνοντας την Πτολεμαΐδα V – και, ανάλογα με τις συνθήκες, και άλλες λιγνιτικές μονάδες – σε επίπεδα κόστους ανταγωνιστικά προς τις μονάδες φυσικού αερίου. Και αυτό παρά το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος του μεταβλητού κόστους της λιγνιτικής παραγωγής σήμερα δεν προέρχεται από το ίδιο το εγχώριο καύσιμο, αλλά από την επιβάρυνση των δικαιωμάτων εκπομπής CO² (αποτέλεσμα του ευρωπαϊκού μηχανισμού τιμολόγησης των εκπομπών ρύπων από τον οποίο η χώρα μας δεν έχει ζητήσει κάποια εξαίρεση ή ευνοϊκή ρύθμιση, σε αντίθεση με πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες που ζήτησαν και πήραν εξαιρέσεις μερικές έως το 2050).

Άρα για ποιο ορθολογισμό μιλάμε; Πολίτες από όλη την Ελλάδα αποφασίσαμε να μη μείνουμε θεατές μπροστά σε μια ακόμη καταστροφή. Προσφύγαμε στο ΣτΕ κατά της επικείμενης αποξήλωσης των πέντε πύργων ψύξης και άλλων εγκαταστάσεων του ΑΗΣ Αγίου Δημητρίου, μονάδας που αποτελεί κρίσιμη ενεργειακή εφεδρεία. Επιμένουμε πως πρέπει να ανοίξει ένας ουσιαστικός διάλογος για την ενεργειακή ασφάλεια της χώρας χωρίς εκβιαστικά διλήμματα και τετελεσμένα και καλούμε την κοινωνία σε ενεργοποίηση για να σώσουμε ό,τι μπορεί να σωθεί.

Πρωτάμε την κυβέρνηση και τον Κ. Μητσotάκη:

- Επιμένει πως είναι ασύμφορη με βάση τα πραγματικά οικονομικά δεδομένα η χρήση λιγνίτη σε σύγκριση με το φυσικό αέριο; Έχει προβλέψει τις συνέπειες πιθανής αστάθειας στην αγορά φυσικού αερίου;
- Επιμένει στην απαξίωση της Μονάδας Πτολεμαΐδα V; Είναι λογικό να εγκαταλείπεται ως λιγνιτική μια σχεδόν καινούργια μονάδα κόστους περίπου 1,5 δισ. ευρώ και να δαπανώνται επιπλέον περίπου 420 εκατ. ευρώ για τη μετατροπή της σε μονάδα εισαγόμενου φυσικού αερίου;

- Επιμένει στην οριστική καταστροφή του ΑΗΣ Αγίου Δημητρίου, στερώντας από τη χώρα μια εγχώρια, μη εξαρτώμενη από εισαγόμενο καύσιμο δυνατότητα στρατηγικής ενεργειακής εφεδρείας;
- Ρωτάμε όλους τους θεσμικούς φορείς (κόμματα, τοπική αυτοδιοίκηση, επιμελητήρια):
- Συναίνουν στην πολιτική απαξίωσης και καταστροφής των λιγνιτικών υποδομών;
- Αν όχι. Τι προτίθενται να πράξουν για να αποτραπούν μη αναστρέψιμα τετελεσμένα; Την ίδια στιγμή, τεράστιοι δημόσιοι και ιδιωτικοί πόροι διοχετεύονται μέσω των προγραμμάτων της λεγόμενης «δίκαιης μετάβασης». Οφείλουμε να διερωτηθούμε σε ποιο βαθμό τα ποσά αυτά δημιουργούν πραγματική παραγωγική ανασυγκρότηση και σταθερές θέσεις εργασίας στις λιγνιτικές περιοχές και σε ποιο λειτουργούν ως μηχανισμός διαχείρισης των κοινωνικών συνεπειών και εξασφάλισης συναίνεσης σε ήδη ειλημμένες αποφάσεις. Γνωρίζουμε πως υπέρογκα ποσά μέσω της ΔΕΗ και της Μετάβασης Α.Ε., διακινούνται όχι για πραγματικά έργα ανάπτυξης στις περιοχές που πλήττονται από τη βίαιη απολιγνιτοποίηση, αλλά σπαταλιούνται για την πρόσκαιρη απόσπαση συναίνεσης στην πολιτική αυτή επιλογή. Γνωρίζουμε από πρώτο χέρι και το πέπλο σιωπής που υπάρχει γύρω από κάθε κριτική στην επιλογή αυτή φωνή από την πλειοψηφία των ΜΜΕ. Επιμένουμε να πιστεύουμε όμως στον ρόλο της πραγματικής δημοσιογραφίας και καλούμε τους εκπροσώπους του τύπου να θέσουν τα ερωτήματα αυτά στους εκπροσώπους κυβέρνησης, κομμάτων και φορέων.